

Tekster: *Mika 4,1-3, 1 Kor 3,10-17, Matt 11,25-30*

Salmer: Lihme 10.30

350 Foragter ej de ringe dage

430 Lov og tak (Mel. Laub)

348 Tør end nogen (mel. Lindemann)

812 November går tungt gennem byen

438 Hellig

477 Som korn

431 Herre Kristus dig til ære

Rødding 19.30

785 Tunge mørke natteskyer

430 Lov og tak (Mel. Laub)

812 November går tungt gennem byen

431 Herre Kristus dig til ære

Hvad er et godt liv? Jeg mener ikke i forsikringsmæssig forstand.
Men hvordan opleves et godt liv?

Det kan der sikkert findes mange forskellige bud på, men jeg tænker, at der må være noget fælles for alle de forskellige bud der kan gives på "et godt liv" og jeg tænker, at dette fælles kunne

beskrives som det at vågne op om morgenen og gå i seng om aftenen og glæde sig over, at man har fået livet. Et godt liv er et liv, der giver den, der lever det, glæde.

Somme tider beskrives det som en religiøs pligt at glæde sig over livet. Men det er jo meningsløst. Man kan ikke kommanderes til at glæde sig over noget. Glæde er en følelse der kommer inde fra, når man passer ind i de omgivelser ens liv udfolder sig i.

Forstandige og vise mennesker har gennem tiderne søgt at indrette samfund som kunne give borgerne eller i alt fald nogle af dem gode liv. Og de funktioner, som vort samfund i dag udfører, er netop til for at give borgerne gode liv. Sygehusvæsnet afbøder de ødelæggende virkninger af sygdom. Militæret beskytter borgerne mod ydre fjender, politiet mod medborgeres manglende vilje til at give plads for hinanden, domstolene sikrer en retfærdig behandling af borgerne både indbyrdes og i forholdet til statsmagten osv osv. Men selvom menneskers kløgt og visdom har gjort sig umådelige anstrengelser for at borgerne i landet kan opleve deres liv som gode, så er der alligevel forfærdeligt mange mennesker, der ikke oplever deres liv som godt. Det gælder også i Danmark, der ellers ligger øverst på listen over lande hvor indbyggerne oplever sig selv som lykkelige. Men også hos os er der mennesker, der ikke oplever deres liv som godt. Det gælder mennesker der må opgive deres arbejde på grund af stress eller sygdom. Det gælder stadig flere mennesker, der ikke kan få deres dagligdag til at hænge økonomisk sammen. Det gælder de mennesker der forsøger og måske også lykkes med at tage deres eget liv.

Og når vi hører evangeliet i dag, lyder det heller ikke som om Jesus har særlig tiltro til menneskers evne til at skabe rammer der fremkalder gode liv. Jesus takker sin far for at, det netop ikke er de stærke og kloge og vellykkede medmennesker, menneskers lykke er i hænderne på, men løsningen på gåden om hvordan man tilvejebringer det gode liv ligger hos Gud, og kun Guds søn, Jesus, har ene af alle mennesker del i Guds hemmelighed om det gode liv. Løsningen på gåden, afsløringen af hemmeligheden deler Jesus nu ud, ikke til de kloge og lærde og smarte, ikke som en færdighed, man kan tilegne sig ved flid og hårdt arbejde. Nej, han deler det ud i mødet med alle, der vil give sig tid til at færdes med ham og høre på ham på en sådan måde, at det folk hører ham sige og det, de oplever i samværet med ham stemmer overens. I sine ord taler han om at himmeriget er kommet nær, og om at Gud er deres far i himlen, som elsker dem og tilgiver dem alt, de har forbrudt, han fortæller dem om Gud som er så vedholdende og trofast i sin kærlighed til mennesker at han slipper alt for ikke at miste dem, der forvilder sig bort fra ham. Og i sit eget personlige møde med andre mennesker gør Jesus selv, det han fortæller om Gud: han giver uden videre andre mennesker plads i kredsen omkring sig, han ser stort på, om de har gjort sig umulige i alle andre menneskers øjne, ja, selv de umulige og udstødte, de smitsomt syge, forbryderne - og børnene som ingen rigtigt regner før de bliver voksne - drager han helt ind i det tætteste fællesskab omkring sig. Han ser på de mennesker, der kommer til ham som, mennesker han har lyst til at dele liv med, mennesker han agter og elsker uanset hvem de er og hvad de har gjort og ikke gjort. Han fortæller dem på én og samme tid, at de er umistelige og uerstattelige for Gud og han lader dem mærke, at de også er umistelige og uerstattelige for ham.

Sådan var det den gang. Og vi ved alle, at det kostede Jesus livet at tale sådan om Gud og på så demonstrativ måde at give hans forkyndelse om Gud udtryk i sine egne handlinger. Men vi har også hørt, fordi vi er døbte mennesker, at Jesus på sin opstandelsesdag samlede sine disciple, sagde til dem, at han nu havde fuldført det, Gud ville med *hans* liv: at gøre Guds hemmelighed kendt: at alle mennesker, selv de mest mislykkede i verdens øjne, er evigt elskede og umistelige for Gud, og at dét giver dem ret til et fællesskab at være til i, hvor de bliver set på med Guds øjne, kærlighedens øjne uanset hvordan verden ser dem. Og vi har hørt, at Jesus sendte disciplene ud i verden, for at udbrede afsløringen af Guds hemmelighed og gøre de mennesker, der hørte dem til disciple af Jesus på linje med de første disciple ved at døbe dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, sådan at gudsrige-fællesskabet, hvor alle har plads og hvor alle er elskede, gennem disse nye disciple skulle udbredes ud over jorden og op gennem tiden.

Sådan er gudsrige-fællesskabet nået frem til os. Vi sidder her, som kristen kirke, som en forsamling af kristne mennesker, i bogstavelig forstand ved mesterens fødder. Han afslører i dag hemmeligheden for os at vi er evigt elskede og umistelige for Gud. Han viser det ved at lade kirkedøren være åben for alle og ved at indbyde os alle til at komme og være del af hans legeme idet vi spiser brød og drikker vin med ham i tro på, at han rækker os sig selv og gør os til del af sig selv. Og som det var den gang er det også nu: gudsrige-fællesskabet vil ikke lade sig lukke inde. Det vil tage os i besiddelse og åbne os, så vi som Herren selv ser hinanden og dem der kommer til os og dem vi kommer til med Guds øjne: som evigt elskede og umistelige væsner. Det finder sted her og det finder sted når vi går ud herfra og

ordene vi har hørt og kærligheden vi har mødt nøder os til at åbne os for de mennesker vi møder i vore liv også dem ingen andre regner eller kan holde ud. Og det finder sted, når ordene vi har hørt presser på i os for at vi skal give dem videre til andre mennesker på nye steder og i nye tider: ordene om, at Gud ser os med evigt elskende, tilgivende og tålmodige øjne. Og at Guds vilje med os er, at vi skal se hinanden med hans øjne.

Jeg har en erindring, der fortæller lidt om hvordan det gode liv kan dukke op, på de mest uventede steder, når kærligheden binder mennesker sammen: I Tyskland kaldes denne søndag "Totensonntag" – mindedagen for de døde. For 18 år siden var jeg i kirke i Berlin og hørte en prædiken, hvor præsten fortalte, hvordan hun på denne søndag som barn plejede at følges med sin farmor ud på kirkegården. Farmoderen havde under krigen mistet både sin mand og alle sine sønner. Og der stod den lille krumbøjede kone og den lille pige og kiggede på de fire gravsten i novembermørket, indtil farmoderen klemte barnets hånd og sagde "Komm, mein Kind! Jetzt geh'n wir nach Haus und trinken Kakao!" Og præsten sluttede sin prædiken med at sige, at for hende, det forældreløse barn i novembermørket, var det i farmoderens ord Guds egen stemme, hun hørte, den stemme der omslutter alle: levende og døde, forladte og ensomme med en uopslidelig, vedholdende kærlighed, der siger til os alle: Kom! Nu går vi ind og glæder os med hinanden.

Det er det gode liv: At være set og elsket, og at kunne glæde sig med hinanden, hvad der end sker og er sket. Og sådan er der hos Gud. Ja, sådan er hver dag i vort, når det går op for os at Gud kender os, ser os og elsker os. Amen.

